

Aylin Balboa - Bu Hikâye Senden Uzun Osman

s.63-65, İletişim Yayınları

Bazen, az önce şuralardaymış da kaşla göz arasında kaybolmuş bir eşyayı arar gibi, seni ararken buluyorum kendimi. Bulduğum gibi de kaybediyorum. İnsanın kendini elinde tutması hiç kolay değil. Akıl, yabani bir at gibi oradan oraya koşturup duruyor. İşte ben şimdilerde, aklımı bir ahıra kapatmak yerine, onu korumaya almak için etrafına yüksek bir çit yaptırıyorum. Kapısına da köpeklerimi bağladım mı kimsenin yanıma yaklaşabileceğine ihtimal vermiyorum. Ben aklıma güveniyorum da çevresine pek güvenmiyorum Osman.

Bu kayboluş meselesi üzerine çok düşünüyorum. Sen mi kayboldun, yoksa ben mi, bir türlü karar veremiyorum. Geçenlerde, yolda yürürlerken yeğenim birden babasının elini bırakmış ve gözden kaybolmuş. Neyse ki, hızla bulunmuş ama korkusu yetti hepimize. Eve gelince ne kadar telaşlandığımızı anlatıp niye öyle yaptığını sordum. “Ben kaybolmadım ki, babam kayboldu.” dedi bücür. Yani neresinden baksan haklı çocuk. İki kişiden biri kaybolduysa, hangisinin kaybolduğunu asla bilemeyiz Osman.

Üç yıl önce ağaç evin önünde, kimin getirip bıraktığını bir türlü çözemediğim bir hurma fidanı bulmuştum. Ektim tabii hemen, hurmayı ye bağını sorma. İlk yıl, tam da güzelce serpilmişken komşunun ergen oğlu baltayla kesti fidanımı. Ben, manyak bir velet tarafından insafsızca katledilen güzel hurmam için ağıtlar yakarken ertesi yıl yine filizlenmesin mi bu? Çakı bulmuş çocuk gibi sevindim. Pamuklara sarıp sarmaladım direngen hurmamı. Gözümün bebeği gibi bakıyordum ki, ikinci yıl bu sefer de bazı firari koyunlar gelip bütün dallarını yediler, böyle sap gibi kaldı fidanım. Artık kesin gitti derken, inanır mısın, yine yeşillendi. Yaşamayı kafasına koymuş her varlığa hayran olduğum gibi, gayrimeşru hurmama da iyiden iyiye hayran oldu böylece. Onu taltif etmek için bir dalına cennet hurması aşılardım hatta. Ancak talih senden yana değilse, ne kadar uğraşırsan uğraş, olmuyor Osman.

Belediyenin kanalizasyon ekibi, yol çalışması sırasında hurmamı vinçle ezdi. Koca aracın koca demir paletlerinin, fidanın üstünden yavaş yavaş geçip onu ezişini izledim. Normalde bilirsin, böyle durumlarda sinirden ya karakolluk ya hastanelik olurum. Ama bu sefer olanları büyük bir sükûnetle karşıladım. Yapılacak hiçbir şey kalmadığını anladığın andaki o kafa rahatlığı hiçbir şeyde yok cidden. Neticede olan olduysa, olan olmuştur Osman.

Neyse işte, sonuçta güzel hurmam, tüm çabasına rağmen dünyaya dik açıyla durmayı başaramadı. Başaramadı demeyelim de, fırsat vermediler diyelim. Ben de ne yapayım, ondan kalan parçaları, bahçenin en güzel yerine yatay olarak gömdüm. Ekmedim de defnettım ağacı anlayacağın. Mezarının başında küçük bir cenaze merasimi bile yaptım. Tüm yaşadıklarından sonra, doğrusu bu kadar saygıyı hak ediyordu Osman.

Sevgili büyüğüm Kurt Vonnegut, *Daha Ne Olsun* adındaki mezuniyet konuşmalarından müteşekkil o harika kitabında, evren ölçeğinde düşününce insan ömrünün ne kadar kısa olduğunu şöyle anlatır: “Vaveyla tekrar başladığında sarılabileceğimiz en faydalı düşünce bizlerin, kimilerinin bizi inandırmak istediği gibi, Eskimolar yahut Avustralya Aborjinleri misali birbirimizden uzak, farklı nesillerin üyeleri olmadığımızdır. Zaman ölçeğinde, birbirimizi kardeş saymamız gerekecek kadar yakınız (...) Çocuklarım gezegenin hâlinden şikâyet ettiklerinde ‘Kesin sesinizi!’ diyorum, ‘Daha ben yeni geldim buraya!’”

“Tüm bunları bana hâlâ niye anlatıyorsun?” diye sormak isteyebilirsin. Sorma bence, cevabı bildiğimi sanmıyorum. Hem zaten nereden bilebilirim ki, daha ben yeni geldim Osman.